

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martyrio Presbytero. 355.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

nomine gloriatur, hic prophanus est, atque imperio indignus.

Martyrio Presbytero. 355.

Si humanas affectiones (quod ne dictu quidem fas est) per omnia sequatur, qui diuinam generationē describit, illud merito audire queat, Si tibi circa generationem affectio fingitur, & mihi quoque circa creationem. neque enim id quod creatur (si imbecilles hominum cogitationes sequar) absque affectione creatur. Sin autem, ut diuinitati cōsentaneum est, ea quidem, quæ purissimæ illi essentia conueniunt, admittat, quæ autem aliena & absconsa sunt, prætereat, illud, si modo sanæ rationis est, cogitare debet, quòd quoniã mortalis ad hunc modum gignit, immortalis non item: quemadmodum videlicet in creando ille cum labore, hic contra laborem creat. Hæc enim secum reputans, illa quoque oculatissima mens, ac velut diuino numine correpta, terrenis omnibus exemplis præteritis gloria, & figuram paternæ substantiæ, Filium haud immeritò definiuit: per illud nimirum coæternitatem, per hoc autem eum personam constitutere demonstrans. Quandoquidē enim prius, quòd hypostasis expers esset, speciē fortasse atque imaginationem nonnullis pariebat, idcirco per posterius hypostasim hypostasim efficientem notauit.

Eidem. 356.

Videris ea, quæ ad hoc vsque tempus fiunt, minimè perspecta habere, ac propterea per literas ex me quæsiisse, quamnã ob causam, cum Darius tres duces institisset (inter quos etiam Daniel erat) ut centum & viginti præfectis ab eo designatis præssent, Scriptura eum comparans, pro eo atque ipsum aequalibus duptaxat cōferri oportebat, eum iis etiam, qui multo inferiores erant, comparabat. Abunde enim, inquis, erat collegatum præcellentia ad illud iudicandum, eum aduersus inferiores quoque victoria obtinuisse. Nunc

ἱερωσύνης ὄνομα πρὸς ἐραυρήσεται, ἔπος αἰετός τυγχάνει, ἢ τ' ἀρχὴς ἀνάξιτος.

Μαρτυρίῳ πρεσβυτέρῳ. τνε.

Εἰ μὴ τοῖς ἀνθρώποις πάθειν, ὅσον ἔδεν εἶπ' ἄν θέμις, καὶ πάντα ἐφοίτο ὁ τίω θεῖαν γέννησιν ἕσπερα φωνῶν, ἀκούσαι ἂν εἴη δίχως, ὅτι εἴ σοι πάθος πλάττεται ὡσεὶ τ' γέννησιν, καὶ μοὶ ὡσεὶ τίω κήσιν. οὐδὲ γὰρ τὸ κλίμα ζόμιον, εἰ τοῖς ἀδελφεοῖς τῆς ἀνθρώπων λογισμοῖς ἐφοίμην, ἀπαθείς κηζέται. εἰ δὲ θεοῦ ὡρεπῶς, τὰ μὲν ἀρμίσθησιν τῆ ἀκηράτω οὐσία καταδέξοιτο, τὰ δὲ ἀπηχὴ περιπτύσειν, ἐπινοῆσαι ὀφείλει εἶνε τὸ λογικὸν ἐρρωμιῶν ἔχει, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θνητὸς οὐτως ἴκτει, ὁ ἀθάνατος οὐχ οὕτως. ἄσπερ οὐκ ἔστι κήσιν, ὁ μὲν μετὰ πόσ, ὁ δὲ ἀμνηστὴ κήσει. ταῦτα γὰρ ἐπινοῆσαι καὶ ὁ πολυμματος ἰός, ἢ ἄσπερ ἐνθεος γενόμενος, πάντα τὰ γίνασκόμενα δέγματα ὡσεὶ δραμιῶν, ἀπαίγασμα τ' ὀδύνης, ἢ χαερακτῆρα τ' ἕσπερας τ' πατρικῆς, τ' ἰὸν εἰκότως ἀεὶ σαλο, τὴ μὲν τὸ σιωπῶν, τὴ δὲ τὸ ἐνυπνῶν παρῆς. ἐπειδὴ γὰρ τὸ ὡρεπῶν ἀνυπνῶν φάντασιν ἴσως πῶν ἔπκει, ἀφ' ἧς δὲ δεύτερῳ τίω ἕσπερας πειτικῶ ἕσπερας ἐχαερακτῆρα.

Τῷ αὐτῷ. τνε.

Εἰσὶ καὶ οὐ σιωπῶν τὰ μέγιστα γινόμενα, καὶ ἀφ' ἧς τῶ ἕσπερας ἐπεί δὲ ἰὸν ἀπαίγασμα τῶ μύθου τῆς πατρικῆς χεῖ, ὅτι οὐκ ἔστι καὶ ὁ Δανιὴλ, ὡσεὶ ἀρχὴν τῆς χειροδοτηθέντων παρὰ αὐτῶ ἐκαστὸν εἰκοσὶν ἀρχόντων, συγκρίνῃσιν αὐτὸν ἢ ἕσπερας δέον τοῖς ἴσως μόνον συγκρίνῃσιν, καὶ τοῖς πολλῶ ἕσπερας σιωπῶν ἔπκει γὰρ, ἔφης, ἢ τῆς σιωπῶν γίγνῃσιν ἕσπερας, καὶ τίω καὶ τῆς ἕσπερας γίγνῃσιν ἕσπερας ἐπεί δὲ φησὶ, καὶ ἰὸν Δανιὴλ ὡσεὶ τῆς ἕσπερας καὶ καὶ